

Antidogma - Washington–Rijád–Volográd

2014 február 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Alig néhány héttel a Szocsiban rendezendő téli olimpiai játékok előtt Vlagyimir Putyin joggal gondolhatta, hogy – legalábbis a média szempontjából – minden adu a kezébe került {...}

{...}Mihail Hodorkovszkij csaló oligarcha (melyik nem az?), a Pussy Riot ultrafeministái és a Greenpeace fizetett aktivistái szabadon bocsátásával.

Egyesek azonban készek voltak elrontani az ünnepet, bármi áron. A volográdi öngyilkos merényletek 33 halálos és több tucat sebesült áldozatot követeltek.

Oroszország régóta bonyolult kapcsolatot tart fenn a kaukázusi muzulmán köztársaságokkal, amelyek a Szovjetunió felbomlása óta nolens volens visszatértek a moszkovita befolyási övezetbe. Geostratégiai okokból Putyin mindig különleges figyelmet fordított a pacifikálásukra, hiszen dél felé ezek biztosítják Oroszország számára a földrajzi mélységet, nem beszélve a földjükben található számos ritka fémről, cserébe az orosz Rogyina (haza) védelméért.

Mintegy húszmillió lakosságuk az erős szúfi hatást mutató hagyományos iszlámot gyakorolja a VII. század óta, ezért mondta azt az orosz elnök 2012 augusztusában, hogy „az iszlám az orosz társadalom és kultúra integráns részét képezi”, ami történelmileg kétségtelenül igaz, a Dagesztánban és Csecsenföldön időről időre fellángoló szeparatista kísértések ellenére is.

Ezt a törékeny, de valós – mivel több évszázadot túlélt – egyensúlyt Szaúd-Arábia és az Egyesült Államok mindenáron és nyilván eltérően, mégis együtttható okokból fel akarja borítani. Mindenekelőtt a vahabita iszlám terjesztésével, amely egyfajta muszlim kálvinizmusként az amerikai evangelizmus tükörképe.

Első pillantásra talán természetellenesnek tűnhet, valójában nagyon is logikus szövetségük egészen 1945-ig, Roosevelttől és I. Szaúd paktumáig nyúlik vissza, gyakorlati tesztpróbájára pedig az 1979-ben kezdődő afganisztáni háború teremtett alkalmat. A szovjet megszállók ellen ekkor került sor a katonai vagy „kis” dzsihád fogalmának feltámasztására (mivel a „nagy” dzsihád a belső démonok elleni küzdelmet jelenti), konkrétan a szaúdi vahabizmus keretében, a rijádi olajmannából finanszírozva, a CIA logisztikai támogatásával és a hitetlenek kiűzésére az egész világról verbuvált muzulmán brigádok részvételével.

Az iszlám fundamentalizmus és a puritán kálvinizmus közötti lelki rokonság vagy „mentális antant” legrövidebben azzal magyarázható, hogy az előbbi leragadt az Ószövetségnél, az utóbbi pedig visszatért hozzá. Napjaink

angolszász turbókapitalizmusának etikája – mint az Ószövetség és az eugenetika egyesüléséből létrejött sajtóságos UFO – több szempontból is hasonlít a Szaúd-Arábiában és Katarban de facto államvallásnak számító vahabizmus doktrínájára. Mindenkinek feltűnik például az amerikai társadalmat egyre inkább uraló „juridizmus”, amely a szabadság (egykori) honában az élet minden területére kiterjed és elvileg legalábbis mindenki számára kötelező magatartási tilalmak valóságos katalógusát hozta létre. A mai Amerika sárga és vörös vonalak mátrixa, kivéve néhány területet, amelyeken viszont az anarchia szinte kötelező. Egyre gyorsabb ütemben és – úgy tűnik – feltartóztathatatlanul amerikanizálódó társadalmainkat az amerikai alkoholtilalom korszakából ismert proibicionista mentalitás elhatalmasodása fenyegeti, amely azzal a paradoxonnal jellemezhető, hogy minden, ami nem engedélyezett, az tiltott, és minden, ami nem tiltott, az kötelező.

Ezen az eszmei síkon mozogva a vahabizmus csupán egy hosszú kötelesség-kódex, amely totalitárius módon gúzsba köti a hívők mindennapjait, kivéve persze az e világi uralkodókat, akiknek számos „kilengést” engedélyez. De vajon a jogi paraván mögött mi marad? A valódi erkölcs hiánya, egy morális transzcendenciától megfosztott világ, amelyben a bűn megengedett, amint Isten vagy a demokratikus bálvány nevében követik el. Mindez jól látható Szíriában, ahol a szalafista-vahabita dzsihadisták Allahra hivatkozva gyilkolnak – a posztkeresztény Nyugat áldásával.

Az azonos lelki gyökerekből táplálkozó kálvinista és vahabita puritanizmus számára a hit nem tettekben nyilvánul meg: elég csak „hinni”, és így szinte teljesen érzéketlenné válni a „bűn” fogalmára.

Joggal tehet fel a kérdés, hogy e két teológiai deviancia számára egyáltalán létezik-e még Isten? Mert ha Isten többé már nem a mindennapi élet tettei, hanem egy absztrakt hithez való csatlakozás és különböz – elrendelt, de nem átél – rítusok szigorú (teátrális és mechanikus) végrehajtása alapján ítélt, akkor az, ami az „isteni üzenet” lényegét alkotta, egyszerűen eltűnt. Így az iszlám hatodik pillére, „a hitetlenek minden eszközzel – akár erőszakkal – történő megtérítésének” rejtett kötelessége a koráni tanítással szöges ellentétben álló magatartásokat engedélyez. Így a hagyományos iszlám teológia szemében a vahabizmus inkább csak egy hamis látszat (al-Dadzsál), a keresztények Antikrisztusának megfelelője.

Mindenesetre a Volográdban történtek azt mutatják, hogy az amerikai és szaúdi érdekek és módszerek jöttányit sem változtak, amint azt a Csecsenföldön és Boszniában, Hszincsiangban és Dagesztánban, Líbiában és Szíriában az angolszász titkosszolgálatok által, szaúdi és katarai pénzen kiképzett arab, észak-afrikai, európai, sőt kínai zsoldosok bevetése is bizonyítja. Több száz harcedzett csecsen jelenléte Szíriában a legradikálisabb iszlám elemek oldalán megannyi időzített bomba az oroszok számára a kaukázusi biztonsági helyzetre nézve. Nem hiába fenyegette meg burkoltan Bandar Ben Szultán, a szaúdi titkosszolgálat feje Putyint múlt évi moszkvai látogatásán, világossá téve, hogy ha az oroszok a kilátásba helyezett zsíros szerződés ellenére sem hagynak fel Basár el Aszad támogatásával, akkor nekik sem fogják garantálni a téli olimpia biztonságát. Ebben a kontextusban a volográdi merénylethullám akár a zsarolási potenciáljuk nyílt fitogtatásának is tekinthető.

Valamiről azonban megfeledkeztek. Nevezetesen arról, hogy Putyin Oroszországa már nem ugyanaz, mint Jelciné volt. Ezt a leckét az amerikaiak már tudják, és a szaúdiak is meg fogják tanulni. Az orosz elnök karakterét ismerve kétség sem férhet hozzá.

Gazdag István - demokrata.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a Flag Polgári Magazin facebook oldalát, a következő címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk" számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
